Pregaria.cat

Entrada

CARTA A LA GLÒRIA

Estimada Glòria,

Ja fa una setmana que sóc a Sant Ignasi de Moxos i **són tantes les impressions i vivències** que no acabaria mai. Precisament som a les festes patronals, i **es viu** un ambient fantàstic. Ara mateix **escolto el ritme de la desfilada** que va fent voltes pels carrers i que acabarà a la gran església rectoral **dedicada a Sant Ignasi**. Tot va acompanyat de **tambors, flautes i violins** que **acompanyen el ritme de la gent en un ambient festiu, serè i alegre**. Tothom porta vestits de festa, i fins hi ha qui porta caretes que mostren una fisonomia de gent molt gran. Impressionant. Una de les coses que més **m'ha cridat l'atenció** és la **quantitat de música que hi ha a la província de Moxos**. **Diverses escoles de música** amb instruments de tota mena, la majoria **violins, violoncels, flautes, etc.** i també instruments ancestrals d'aire que es bufen per molts tubs que segons les mides i l'estructura van donant les diverses notes i harmonies. **Es conserven algunes tradicions de les antigues reduccions dels jesuïtes**, com el nom de **"cabildo"** per referir-se a l'ajuntament i una autoritat indígena, molt respectada, a qui diuen **"el corregidor".** Unes realitats ben diferents del que havia imaginat. Molt sorprenent. **Encara no tinc un treball fix**. M'han dit que **ara de moment m'he d'anar ambientant: mirar, escoltar, preguntar, descansar.**.. Som tres cooperants que **vivim en una senzilla caseta** a tocar de la parròquia. Tot **molt auster, net i acollidor.**

Glòria, **quina vida més diferent** de la que jo portava quan treballava a l'empresa. **Quan recordo el mobbing**, **la lluita interior**, **aquell esforç d'amabilitat**, i la gran decisió de canviar la moto per una bicicleta... **quasi m'emociono**. **No ha passat ni un any i em trobo a l'altra punta del món**, **en mig d'una gent d'arrels molt elementals** i que **gaudeixen de la música, de la festa, d'una fe senzilla i natural**. **Quins canvis! I quins canvis interiors**, també. **Sento molt** a dintre que **aquest camí no té marxa enrere**. **Encara veig la mirada del nen dels panets** a la plaça de Trinidad. **Em pregunto: què vols fer de la teva vida, Mònica?** Voldria posar-ho tot sobre la taula, com si ara comencés la partida, i **hi ha quelcom a dins que em diu: no corris**, **pas a pas, viu, estima, dóna't, observa, molta atenció al cor, i deixa que la vida vagi parlant**. **Prega molt per mi**, **Glòria**.

Una molt forta abraçada.

(Jesús Renau, sj)